

Gillian King

Zwart-wit

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Elin

Negen minuten. Dat is de tijd die ik nog heb om de binnenstad van Den Haag uit te komen, naar Voorburg te rijden, de juiste straat te zoeken en mijn witte Polo te parkeren voor de deur van mijn nieuwe werkgever. Technisch gesproken is het mijn werkgever nog niet, maar daar ga ik vandaag om 13.00 uur hoogstpersoonlijk verandering in brengen. Als ik tenminste op tijd ben.

‘Rijd alsjeblieft door. Sjonge jonge, wat zijn jullie allemaal aan het doen?’ Ik sla gefrustreerd met twee handen op het stuur. ‘Ik kom te laat en dat komt door jullie!’

Natuurlijk is het volledig mijn eigen schuld. Ik had veel, maar dan ook veel eerder van huis moeten gaan. Op het laatste moment twijfelde ik ineens over mijn outfit. Was het niet beter om een beige pantalon aan te trekken in plaats van een lichtgeel jurkje? Of toch maar een rok? Of dat zalmroze mantelpakje... Of toch maar liever iets blauws? Mijn lichtblauwe broekpak, dat was perfect.

Blauw is een rustige, kalme kleur, en zo wil ik overkomen tijdens mijn sollicitatie: rustig. Kalm.

Beheerst. Zelfverzekerd. Zelfstandig en...

'*Holy shit, nee!*' krijs ik. Ik trap als een bezetene op de rem, maar kan niet voorkomen dat ik een vrouw met fiets en al onder mijn auto zie verdwijnen. Ik hoor een snerpend geluid van metaal tegen metaal en voel tot mijn afgrijzen dat ik ergens tegenaan rijd.

Als ik mijn portier heb geopend, durf ik bijna niet uit te stappen. Het allereerste wat ik zie is een deel van een wiel. Ik heb het niet meer als ik gehaast naar de voorkant van mijn auto loop. Op het asfalt ligt een fiets, zo op het eerste gezicht nog redelijk intact, maar tot mijn afgrijzen zie ik nergens een vrouw liggen. Waar is ze in vredesnaam gebleven? Ze ligt toch niet onder mijn auto?

'Oeps, foutje. Ik had je echt helemaal niet gezien.' Een meisje van een jaar of zestien duikt naast me op. Ze ziet er onaangedaan uit.

'Heb ik jou aangereden? Het spijt me echt. Je schoot opeens de weg op en ik had geen tijd meer om te remmen. Gaat het? Heb je ergens pijn?' Ik praat zo snel dat ik bijna over mijn eigen woorden struikel.

'Ik kon gelukkig net op tijd van mijn fiets springen.'

‘Je weet niet half hoe blij ik ben dat je niets mankeert. Ik dacht dat ik over je heen was gereden. Heb je echt nergens pijn?’

‘Mijn hoofd, maar dat doet sinds vanochtend al pijn. Iets te veel goedkope wijn.’ Ze grinnikt om haar eigen grap. ‘Het gaat echt goed, geloof je me niet?’ Ze buigt voorover naar haar fiets en bekijkt de voorkant van mijn auto. ‘Zo. Je hebt wel flink wat krassen, en hier zit een aardige deuk. O nee, die zat er al, ik zie roestvlekken.’

‘Weet je zeker dat jij je goed voelt?’

‘Helemaal prima. Maar kun je me misschien naar huis brengen? Ik denk dat je auto het nog wel doet, toch? En mijn stuur is verbogen, dus dat fietst niet zo lekker.’

‘Eh, ja, natuurlijk. Moet ik je niet even naar het ziekenhuis brengen? Misschien heb je wel inwendig letsel.’

‘Inwendig letsel? Dat klinkt echt ranzig.’

‘Zal ik anders het alarmnummer bellen?’

‘Hoezo? Er is toch geen sprake van een noodgeval?’

‘Nou eh... nee, maar ik heb je aangereden. Je was bijna dood.’

‘Overdrijf niet zo, je lijkt mijn moeder wel.’ Ze geeft me een knipoog. ‘Het gaat super met

me. Mijn schouder wordt hooguit blauwpaars en mijn fiets moet even naar de fietsendokter, maar ik heb zelf echt geen medische aandacht nodig. Zullen we gaan?’

De spieren in mijn armen staan nog altijd strak van de spanning als ik mijn auto start. Ik heb net heel veel onnodige woorden gebruikt om aan een receptioniste uit te leggen waarom ik nog in mijn auto zit en niet in mijn sollicitatiegesprek. Ik geloof niet dat ze onder de indruk was van mijn wellicht ietwat onsamenhangende relaas, en doorverbinden wilde ze me ook niet. Het kreng.

Ik voel nog volop stress in mijn lichaam, maar mijn passagier lijkt allesbehalve onder de indruk van wat haar net is overkomen, want ze zingt comfortabel onderuitgezakt mee met een liedje van Pink op de radio.

‘Waar woon je eigenlijk?’

‘Wassenaar. Dennenlaan. Je kunt hier het beste naar links gaan. En nu helemaal rechtdoor.’

‘Gaat het echt goed met je?’

Ze knikt terwijl ze opgewekt mee neuriet met de radio. ‘Met mij gaat het super. Maar ik ken iemand die niet zo blij zal zijn dat ik mijn

fiets gesloopt heb.'

'Je vader?'

'Mijn oom. Hij heeft me die fiets twee maanden geleden gegeven. En mijn auto, maar die heb ik vorige maand al in de prak gereden. Nou ja, niet ik; Santos. We mogen elkaar eigenlijk niet meer zien, maar dat kan me werkelijk geen reet schelen. Ik ben achttien, ik bepaal zelf wat goed voor me is. Bij de stoplichten naar rechts. Even mijn jas uit, hoor. Ik heb het bloedheet. Doet je airco het niet?' Ze klikt haar gordel los, trekt haar lichtbruine leren jasje uit en schuift het half onder de stoel.

Achttien? Ik had eigenlijk gedacht dat ze jonger was, ook al is ze bijna een kop groter dan ik. Ze heeft nog zo'n fijn, onschuldig gezicht, maar misschien komt dat doordat ze geen make-up draagt.

'Santos is je vriendje?'

'*My true love*. Heb jij een vriendje?'

'Nee.'

'Iemand op het oog?'

Ik schiet in de lach. 'Hoe heet je eigenlijk?'

'Victoria, maar iedereen noemt me Vicky.'

Vicky. Die naam past wel bij haar. Ze heeft iets stoers, ook al heeft ze meisjesachtig lang

blond haar en onschuldige blauwe poppenogen.

‘Hoe heet jij dan?’ vraagt ze.

‘Elin.’

‘Stop hier anders maar, dat laatste stukje loop ik wel.’

‘Hier? Maar er is hier nergens een huis te bekennen.’

‘Nee, maar ik kan hier door het bos steken en dan loop ik praktisch tegen ons huis aan.’

‘Ik breng je liever thuis.’

‘Er is niemand thuis. Kun je hier stoppen?’

Ik kijk in mijn achteruitkijkspiegel en trap aarzelend mijn rem in. ‘Weet je zeker dat ik je niet voor de deur moet afzetten?’

‘Nope. Hoeft echt niet.’ Ze duwt haar portier open en trekt haar jasje onder de stoel vandaan.

‘Wacht even,’ zeg ik. ‘Ik zal je mijn telefoonnummer geven voor de schade aan je fiets.’

‘Hoeft niet, ik had toch al een hekel aan die fiets. Bedankt voor de lift. Supertof van je.’

Net zo snel als ze verscheen, is ze ook weer verdwenen. Nog voor ik haar kan tegenhouden, zie ik haar al tussen de bomen verdwijnen. Ik blijf verbluft achter. Die griet loopt gewoon weg zonder gegevens uit te wisselen?

Hoe laat is het eigenlijk? Misschien kan ik

toch nog redelijk op tijd bij het sollicitatiegesprek zijn.

Net op het moment dat ik naar mijn mobiel-tje graai, hoor ik een vrolijk deuntje door mijn auto galmen.

Heel even heb ik hoop dat ik word teruggebeld door de receptioniste om een nieuwe afspraak in te plannen, maar dan realiseer ik me dat die ringtone helemaal niet van mij is. Ik klik mijn gordel los en buig me naar de passagiersstoel. Waar komt dat geluid vandaan? Ik schuif mijn rechterhand onder de stoel en voel heel veel ondefinieerbare dingen die ongetwijfeld al weken geleden hun weg naar de prullenbak hadden moeten vinden. Waar is dat stomme ding?

Hebbes. Ik omklem met mijn vingers een telefoon die aanvoelt als een iPhone en het blijkt er inderdaad een te zijn; een wit exemplaar. Hij lijkt sprekend op die van mij, alleen heeft deze een knalroze beschermhoesje met gele sterren. Op het display zie ik de naam Santos staan, maar nog voor ik kan opnemen, houdt hij op met bellen. In het scherm staat nu dat Vicky twee gemiste oproepen heeft, maar ze heeft ook drie nieuwe berichten die deels te lezen zijn en die onmiddellijk mijn aandacht trekken.

Ik weet waar je woont, bitch. Je bent een vieze vuile slet. Hij geeft niets om je. Als ik jou was, zou ik binnenblijven...

Wie schrijft er in hemelsnaam zulke vreselijke teksten? Zou ze nog meer van zulke berichten krijgen? Ik maak me totaal niet druk om welke privacyschending dan ook als ik nieuwsgierig door haar telefoon scrol. Ik krijg op slag medelijden met het meisje als ik zie dat haar inbox vol met zulke teksten staat, het ene bericht nog erger dan het andere. Ik weet niet wat Vicky's aandeel in deze dreigementen is, maar ik weet wel dat het verschrikkelijk moet zijn als je zulke verwensingen naar je hoofd geslingerd krijgt.

Ik start mijn auto en rijd de hoofdweg weer op. Ik heb geen idee op welk nummer Vicky woont, maar misschien zie ik haar nog ergens lopen.

Als ik de Dennenlaan in sla, vergaap ik me aan de fraaie villa's met royale tuinen. Woont zij in een van deze kapitale huizen? Dat verbaast me. Ze kwam niet over als een meisje dat in een stinkend rijk gezin is opgegroeid. Aan de andere kant heeft ze wel binnen een paar weken een nieuwe auto en een nieuwe fiets gekregen. Zei ze nou dat ze die van haar oom kreeg? Als het maar

niet een of ander vies oud suikeroompje is dat er bepaalde handelingen voor terug verlangt...

Aan het einde van de laan keer ik weer om. Ik besluit voor een van de villa's te parkeren en Vicky's telefoonboek te bekijken. Er zal ongetwijfeld een nummer in staan van haar huistelefoon, of anders van een van haar ouders.

Adelheid. Ageeth. Alessia. Amarens. Amélie. Annabel. Anne-Claire. Anne-Fleur. Anneleen. Aan de lijst met chique namen te zien, woont ze inderdaad in een van deze villa's. Er staan minstens honderd contactpersonen in Vicky's telefoon. Ik scrol de lijst door op zoek naar informatie die me verder kan helpen, maar word ruw gestoord door getoeter van een zilvergrijze BMW die vanuit het niets opeens naast me staat.

Een man achter het stuur gebaart ongeduldig dat ik in de weg sta. Ik heb nu pas door dat ik precies voor een oprijlaan sta geparkeerd. Als ik met een opgejaagd gevoel mijn auto probeer te starten, gebeurt er helemaal niets. 'Shit, niet weer,' fluister ik. Ik probeer het al maanden te ontkennen, maar mijn Polo is echt aan vervanging toe. Het is een absoluut mirakel dat hij een halfjaar geleden nog door de keuring kwam, maar sindsdien heb ik bijna elke maand